

DORMIAM ET REQUIESCAM

ET ABUNDANTIA PACIS

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

IX. ÉVF. 1908 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó elsején.

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

IT DEUM ADORAVIT.

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPOLO TUO.

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKIADÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: 1858—1908. A püspöki kar körlevele. — Reviczky Aladár C. M.: Szent Paszkál életrajza. — Br. Gudenus Ervin: Gyermeki bizalom. Költemény. — Reviczky Aladár: A gyakori szent áldozásról. — Egy pillantás a szent ostyára. — Őseink buzgósa. — Magyarország és a nagyvilág. — Jubileumi közlöny. — Oltáregyesületi ügyek. — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek. — Az oltáregyesület elhunyt tagjai.

NAGYSZERŰ a kép, a melyet Krisztus Egyháza nyújt a jubileumi évnek kezdetén. Elemi erejével tör ki a lelkesedés azok szivéből, a kik az egész föld kereksegen egy látható főre, a római pápára tekintenek; mintha csak megújulnának az apostoli kor napjai, a letűnt nagy idők, a midőn az egész Anyaszentegyház imádkozék a fogságban lévő Péterért. Egészen az a kép most is a XX. század elején az Oltáriszentség századában. Vigaszt keresünk s leborulunk a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, a ki közöttünk él s mint láthatatlan fő kormányozza az Anyaszentegyházat. Hisz midőn a látható főt Pétert, X. Piuszt ünnepeljük, a láthatatlan főnek Krisztusnak szól a hódolat. Örül a szivünk, ha e napra gondolunk, a midőn a pápa és véle az egész föld a legszentebb áldozatot, Jézus Krisztust mutatja be a mindenható Atyának. E nap az eucharistikus világnak leszen ünnepe. Már most is mindenünnen örvendetes hiradás hallható, mindenütt jubileumi hangulat, mindenütt hatalmas készülődés 1908. november 16-ára. Édes hazánk kétszeres hódolattal vesz részt a pápa jubileumán. X. Piusban nemcsak az Egyház látható fejét ünnepli, de egyszersmind Magyarország pártfogóját is, ki oly szeretettel eltelve a magyar

nemzet iránt, külön levelet küldött 1907. szeptemberében a magyar püspöki karhoz; hogy a mi jubileumunkon Szent Erzsébet születésének 700 éves fordulóján az ő atyai szíve is részt vegyen. Kitör azért a magyar nép szívében is a lelkesedés árja, midőn a pápa levelére adott választ olvashatja, a midőn kezeibe veszi a magyar püspöki kar apostoli szózatát, lelkesen buzgó fölhívását a pápa jubileumára. Karácsony napján a szeretet ünnepén kelt a körlevél, a melyet itt olvashatunk.

Krisztusban szeretett hiveink!

Szent öröm tölti el szívünket s irányítja tekintetünket ismét Róma felé, hol X. Pius pápa, Szentséges Atyánk, 1908 szeptember 18-án páppá szenteltetésének ötvenedik évfordulóját üli. A gondviselés ötven év előtt vezette őt az oltárhoz, a szent kőhöz, melyen első szentmiseáldozatát bemutatta, hogy valamikor ő maga alapköve legyen oltárnak s egyháznak a krisztusi szó erejében: Te Péter vagy, vagyis kőszál s e kőszálon építem föl anyaszentegyházamat. — Ötven éve szenteltetett föl s megindult szerető szívvel s buzgó lélekkel a Jópásztornak nyomaiban, ki őt Tombolóba káplánnak, Salzanóba plébánosnak, később mantuai püspöknek s velencei patriarkának rendelte, hogy végre rábizza egész nyáját s hozzá is mint egykor Péterhez intézze a buzdító kérdést: szeretsz-e jobban, jobban mint ezek? Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat!

Hogyne örvendeznénk tehát e napon, a Gondviselés ily nagy kegyelmének emlékűnnepén? Hogyne örvendezne e napon a hivek nyája annak a pásztornak, ki a legfőbb tekintélyt atyai szeretettel párosítja s kinek készséggel engedelmeskednek s örömmel hódolnak a katolikusok milliói? Az ő ünnepe a mi ünnepünk, az ő öröme a mi örömünk. Hiszen a Péter szikláján épült háznak mi vagyunk lakói s ő a sáfárja s a pokol elleni harczoknak mi vagyunk megvívói s ő a vezérünk s ugyancsak a katolikus egyház Krisztus családja, mely a pápában tiszteli fejét; fej, sáfár, atya, vezér ő nekünk; ha tehát ő örvend, az a mi családi ünnepünk s ha ő győz, az a mi diadalunk. Szítsuk hát föl ez ünnepen hitünk s szeretetünk lángját s hogy minél lelkesebben vehessünk részt Szentséges Atyánk örömeiben, szívleljük meg ez ünnep alkalmából azt, hogy kicsoda nekünk a pápa, — hogy mily kincseket őriz számunkra s mily kegyelmeket közvetít általa az Úr!

I. Legnagyobb kincsünket hitünkben birjuk, melynek világossága mint természetfölötti fény szivárog lelkünkbe s mint rendületlen meggyőződés jelentkezik öntudatunkban. Isten árasztotta e fényt belénk, hogy világosságában járjunk, közelségében éljünk s hogy látni, bízni s szeretni akkor is s ott is tudjunk, hol tudományra s az ész világosságára köd s homály borul. A hit a mi vigaszunk, mert általa vagyunk Krisztussal összeköttetésben; a hit erkölcsi erőnk forrása, mely az apostol szerint

legyőzte a világot régen s legyőzi bennünk is. A hit a mi győzelmünk! Nincs kincs, mely a hittel fölér s bátran hasonlíthatjuk azt az evangéliumi példabeszéd drága gyöngyéhez s elásott kincséhez, melyért mindent oda kell adni, hogy azt megszerezzük s ha birtokában vagyunk, mindenről le kell mondani, hogy el ne veszítsük. S ha mindent veszítenénk is érte, akkor is mennyországot hordozunk magunkban, míg ellenben a ki a hitet elveszti, az üdvét veszélyezteti s az ilyen elsötétült lelket már itt a földön kínzó lelki szegénység s vigasztalanság környékezi, melyben az élet unalma s a világ szomorúsága lakik. — Ezt az isteni hitet, ezt a kincset s örömet akarta az Úr Jézus biztosítani földi életén túl is valamennyi nemzedéknek, az evangéliumot s kegyelmeit át akarta adni mindenkinek; gondoskodott tehát arról is, hogy a hitre s kegyelmeire könnyen rátaláljunk; azért alapított egyházat s e házba helyezte el kincseit, e házban nyitott iskolát, hogy fölvilágosítsa hiveit, s ugyanakkor e kincshez sáfárt, e tanhoz tanítót, az evangéliumhoz apostolt állított; a házban lakó nagy, keresztény családnak atyát adott, kit mi Szentséges Atyánknak hívunk. Reábizta, a mit nekünk juttatni akart. Nem bízta tanát tudományra, melyet félremagyarázhatnak, nem könyvre, melyet széttéphetnek, nem betűkre, melyeket szétvethetnek s nem írott okmányra, melyet illetéktelen okoskodók kiforgathatnak, hanem az evangélium mellé élő tekintélyt állított s legfőbb tanítót rendelt. Ez az élő tekintély s legfőbb tanító a pápa!

Minden pápa «petrus» vagyis kőszál, melyet meg nem puhít sem lágy szó, sem erőszak; kőszál, melyet ki nem mozdít sem meg nem dönt a világ árja; kőszál nem önerejéből, hanem Krisztus hathatós imájának áldásából, ki mondá: «Simon, Simon, ime a sátán megkívánt titeket, hogy megrostáljon mint a buzát; én pedig könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited, s te egykoron megtérvén, erősítsd meg atyádfiait.» (Luk. 22, 31.) Krisztus akarta így, akarta, hogy egyháza a világ végeig álljon s hogy azt sem népek csatái, sem az idő változatai el ne söpörjék s azért csalhatatlan tanítót s megdönthetetlen tekintélyt adott nekünk a pápában. A szikla áll, azt le nem töri az idő, de a házat, az anyaszentegyházat sem söpri le róla semmiféle szélvész.

Ime Péter s az ő utódja, Szentséges Atyánk, a római pápa, Krisztus kőszála s az egyház alapja! Általa álljuk meg helyünket a hitben s vívjuk meg harczainkat a pokol kapui ellen; általa élvezzük Krisztus összes kegyelmeinek meg nem szakított folyamát. Tizenkilencz század választ el a mi Urunktól, Jézustól, de X. Pius pápához ragaszkodván s őt szeretve s tisztelve, Krisztussal közösségben maradunk. E hitben akarunk élni s meghalni s tanítónkat s vezérünket soha meg nem tagadjuk. Jó nekünk vezetése, áldás útmutatása; e vezetést követve s szavát megfogadva haladunk lelkünk örök hazája, Isten felé. A szentszékre, Rómára alkalmazva

énekeljük a zsoltáros szavát: Ha elfeledkezem rólad, Róma legyen elfeledve jobb kezem; torkomhoz ragadjon nyelvem, ha meg nem emlékezem rólad s nem teszek fővigasságomnak. (Zsolt. 136, 5.)

II. De nemcsak hitünk, hanem egész lelki életünk fűzi sziveinket Szentséges Atyánkhoz s örömnapiját ép az egyházban élvezett nagy, isteni kegyelmeknek emléke teszi mindnyájunknak közös ünnepévé; hisz e kegyelmekben e házban lesz részünk s azokat az ő közvetítésével vesszük.

A Megváltó ugyanis az egyházat kegyelmek tárházává avatta, melynek központja s legnagyobb kincse ő maga. Ez az ő háza, elsősorban azért, mert itt lakik ő maga s evangéliumán kívül, mely lelkének fényesége, itt fakad szivéből a szentségekben a kegyelmek hét forrása. E házban születünk újjá, ez lelkünk atyai háza; e házban áll megterítve folytonosan az az asztal, melynél a szeretet újszövetségét kötötte meg tanítványjaival; itt áll s mi körülötte esszük az Úr vacsoráját; itt e házban mossa meg lelkünket foltjaitól, itt adja meg nekünk, tékozló fiainak bűnbánatunkban az engesztelésnek bünt s büntetést felejtető atyai csókját; lehelete, mellyel apostolaira lehelt, mondván: Vegyétek a Szentlelket, e házban leng körülöttünk s mint pünkösdi tűz s bajvivók kenete közöltetik velünk a szent bérmálásban; szóval ez a ház az Isten gyermekeinek háza, azoknak, kik nem test és vérből, sem a kevélység ösztönéből, hanem Istentől születtek. Itt környékez minket Jézus láthatatlanul, áldása eltölti templomainkat s fölszenteli oltárainkat, ott reng a szentelt-vizen, gyertyán s pálmáinkon, hullámszik a harangszóban s szétárad a tömjénfüstben. Itt van, ott van ő maga; s az egyházban, az ő házában, mi már nemcsak ruhájának szegélyeit érintjük, hanem szentségeiben őt magát s áradozó kegyelmeit élvezzük. Krisztust az egyházban bírjuk igazán; az egyház számunkra, a késői nemzedékekre nézve Jézus köztünk való jelenléte. Sőt az apostol az egyházat Krisztus titokzatos testének hívja s nyomában mi azt méltán a világ legnagyobb kegyelmének tartjuk. Igen, a világ legnagyobb kegyelme a megváltás s a mi ezt a nemzedékekkel közvetíti, az egyház. Boldogok azok, kik gyermekei, ha igazán életét élik. Ez az a mennyegzős ház, hol mécsék égnek s lelki vígság lakik, e házon kívül pedig sötétség van s ebben szomorúság s aggodalom ijeszt s mi fájdalommal tekintünk e külső sötétségbe s imádkozunk a lelkekért, kik az egyháztól elidegenedtek.

De minek is hozzuk emlékezetetekbe K. h. e ház kegyelmeit s ez otthon melegét?! Azért, hogy fokozott lelkesüléssel szeressétek Krisztus helytartóját, a pápát, mert hiszen e kegyelmek mind kezeire vannak bízva s az ő közvetítésével nyerjük meg mi is azokat. Ő feje a háznak s sáfárja Krisztus kincseinek. Az apostoli küldetés, melynek erejében apostoli férfiak, püspökök és papok járnak köztünk Krisztus nyomaiban, tőle indul ki. Az ő keze köt és old, úgy hogy a mennyben s megvan kötve vagy

föl van oldva lelkünk köteléke. Ő a családanya, ki elsőnek osztja ki a kenyeret Krisztus házi népe közt. Ővé a kulcsok legfőbb hatalma, melyek az Istenország kapuihoz szolgálnak; ő eleven központja a hitnek s szeretetnek, ő kapcsa és feje a sok nyelvű s fajú kereszténységnek; szóval ő Krisztus helyett áll és tesz, megteszi azt a mit a dicsőséges, búcsúzó főpásztor bizott rá: legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat.

III. Tizenkilencz század óta áll már Krisztus helyett a kereszténység élén a pápa; áll, tanít, vezet, gondoz, imádkozik, szeret. Krisztus áldása van rajta s kegyelme benne; különös gondviselés óvja s vezeti. Ha a gondviselés útjaira tekintünk, melyeken Isten a pápát vezette s fokról-fokra emelte s a nemzetek előtt dicsőségessé tette, örömtől megdobbann szivünk, s nemes önérzet tölti el lelkünket. Látjuk ugyanis, hogy a római szentszék a keresztény nemzetek történelmében az isteni tekintélynek köztünk való trónja s uralma. Döntéseinek a hit dolgában engedelmeskedik a világ. Tekintélye nem Rómára, nem egy országra vagy világrészre, hanem az egész világra kiterjed. A hol az apostoli hitvallást mondják s a közönséges, katolikus anyaszentegyházat hiszik, ott tisztelettel s hódolattal viselnek szent Péter széke iránt is; ott a pápa nem idegen, hanem atya családja körében s szeretett pásztor nyája fölött. A faji, nyelvi, nemzeti, műveltségi különbség nem ver éket közéje s közénk, miután a lelkek kapcsa, Krisztus hite s az ő kegyelme köt össze minket vele; tiszteletét s szeretetét az Isten hitünkkel csepegtette belénk; kinek lelkében a hit él, az tudja tisztelni s szeretni e hit patriarkáját s őret. Nem korlátozza e hódolatot sem idő, sem tér; a kultura alacsony s magas fokán álló népek, a néger rabszolga s a művelt hívő egyaránt tiszteli szent Péter székén Krisztus helytartóját s benne azt a hatalmat, mely Istentől való.

Ez a hit hódoltatta meg a népeket szent Péter utódjának; ez a hit buzdította a nemzeteket, hogy a pápa lábaihoz tegyék le a szeretet s hódolat adóját. Létük alapjait e köszálhoz kötötték, királyaik koronáit a szentszéktől kérték. Szent István királyunk is II. Szilveszter pápától kérte s kapta a szent koronát, s azóta is a pápák szerették, óvták segítették a magyar nemzetet; áldó s védő kezüket a szent korona s a magyar nép fölött kiterjesztve tartották, úgy a hogy ép a szent korona, nemzeti s állami létünk e szent szimboluma s egy ezredéves történetnek jótéteményei kötik ezer és egy szállal nemzetünket a pápához, Magyarország őrangyalához.

Ime, így idézik ma a hit világossága s a történelem emlékei lelki szemünk elé Szentséges Atyánk képét, s fölébresztik bennünk a lelkes hitet a ragaszkodó tiszteletet s a viszont áldozni tudó hála érzelmeit fölséges személye iránt. Ujuljon meg s erősbüljön ragaszkodásunk ez ünnep révén is hitünk s egyházunk köszálához. Töltsön el nemes, bátor öntudat, hogy e sáfár alatt élve Krisztus velünk való létét élvezhetjük; a pápa fején

látjuk a gondviselés sugárfényét, mely biztat s hirdeti, hogy Krisztus van velünk, nem félhetünk. Mint hű hazafiak pedig egyesítsük a hazáért lángoló szeretetünknek érzelmeit a hitnek lelkesülésével; csapjon egybe e két láng s gyulassza sziveinket hálás szeretetre X. Pius pápa, szent Péter, II. Szilveszter s a magyar hazát török-tatár ellen megsegítő pápák utódja iránt.

IV. A jubileumi ünneplés módozataira nézve pedig a következőket rendeljük:

1. Újuljunk meg mindenekelőtt lelkileg s e jubileumi év folyamán szítsuk föl, a hol csak lehet misszió-ájtatosságokkal s a szentségekhez való gyakoribb járulással lelki életünket, hogy mint az egyház élő s öntudatos tagjai, annál buzgóbban s érdemszerzőbben mutathassuk be imáinkat Szentséges Atyánkért.

2. Működjenek közre templom és iskola, szószék s iskolai ünnepélyek a katolikus önértet ébresztésében. Fejtsük ki az Úr Jézus gondolatait s imádandó szándékait az egyházzal s annak községéről, a pápáról, hogy ismervén ezeket, az egyház s a pápa hű és lelkes fiainak bizonyuljunk.

3. Főleg városokban, iskolákban, oltáregyletekben, katolikus körök s ifjúsági egyletekben mutassák ki hűveink szeretetüket Szent Atyánk iránt közösen följánlott, nyilvános szent áldozásokkal, boldogulásáért följánlott szent misékkal. Járuljanak kivált a jubileum napján minél többen a szent áldozáshoz. Szentséges Atyánk nagy bizonyára nagy öröme szolgálna, ha kimutathatók az ájtatosságok s főleg az érte följánlott áldozások számát is.

4. Szentséges Atyánk anyagi támogatásának céljából kérjük s buzdítjuk katolikus hűveinket, hogy ajánlják föl neki jubileumi péterfilléereket. Ne maradjon ki senki a szeretet s viszonzás e kegyeletes művéből; ki mit adhat, adjon; legyen ez a jubileumi adomány lerovása nemcsak gyermeki szeretetünknek, hanem a magyar nép nemzeti nagy adósságának a pápák jótéteményeiért. Ez alkalomból figyelmébe ajánljuk katolikus hűveinknek a Péterfillér gyűjtést szervező társulatokat, melynek nálunk első sorban a Szent László-társulat. Ha minden katolikus csak egy-két fillérrel is járulna a Szentszék támogatásához, hathatós segélyben részesíthetnők Szent Atyánkat s módot nyujtanánk neki különösen a pogányok megtérítésére, a missziók s a szegény templomok segélyezésére.

5. Ugyancsak ez utóbbi célból föl akarunk ajánlani Szentséges Atyánk nem annyira drága, mint inkább jó és tartós anyagból készült s mindennapi használatra szánt egyházi ruhákat és szentdedényeket, hogy velük minél több missziói, szegény templomot ajándékozhasson meg. E cél megvalósítására buzdítjuk az oltáregyesületeket s a hitbuzgalmi társulatokat, a női, főleg a kolostori intézeteket, valamint minden rendű s rangú katolikus hűveinket is, hogy szent buzgóságban egyesülve méltó ajándékkal tisztelhessük meg Szent Atyánkat.

6. Szívünk s kezünk ez adományával vonulunk aztán alkalmas időben Ő Eminenciája a bibornok hercegprimás vezetése alatt zarándoklatban Rómába, hogy ezzel is tanúságot tegyünk hitünkről s lelkes gyermeki ragaszkodásunkról egyházhoz s pápához.

7. Végül az aranymise napján mint közös ünnepet szeptember 18-ika után következő vasárnapon — szeptember 20-án — üljék meg hazánkban hiveink. Az előző (szombat) este az Úrangyala után 1/2 órai harangszó figyelmeztessen Ő Szentsége jubileumára. Vasárnapon mondassék ünnepi szent mise Te Deummal, melynek végeztével a kitett Oltáriszentség előtt imádkozzanak a hivek a Szent Atya testi, lelki, jóléteért s nemes szándékainak megvalósulásaért.

Igy válik majd ez ünnep Szentséges Atyánk vigaszára s hűséges gyermekeinek örömére; a mi örömünk az ő ereje, s az ő vigasza a mi dicsőségünk lesz.

Kelt Budapesten, 1908. évben, Kiskarácsony napján.

Aláírva: *Kolos*, bibornok, esztergomi érsek és a püspöki kar összes tagjai.

☉ Szent Paszkál életrajza ☉

L. A. de Porrentruy O. C. után.

SZENT Paszkál az összes aucharistikus egyesületek Patronusa. Ezért adjuk életrajzát. XIII. Leo pápa, a mint aquinói szent Tamást a tanuló ifjúság, Depaul szent Vinczét a keresztény szeretet művei, Lelli szent Kamillt és istenes szent Jánost a betegek és a betegápoló rendek patrónusává tette, úgy akart az összes oltáregyesületeknek is egy pártfogót adni.

A szentséges atya égi megvilágosításért imádkozott s egyúttal tanulmányozta azon szentek életét, kik az Oltáriszentség iránt kiváló buzgalmat tanúsítottak. Senki sem tudta, melyiket választja. Sok nevet emlegettek Rómában, de arra nem gondoltak, kit a Szentlélekúrsten választott ki: Baylon szent Paszkálra.

S hogy a választás reá esett, az a következőkből magyarázható. Szent Paszkál már természeténél fogva nagyon fogékony volt a mennyei dolgok iránt. Midőn a «kisebb testvérek» rendjébe lépett, elmélkedései közben az Oltáriszentségből oly fönséges bölcsességet merített, hogy ő, az iskolákat nem végzett, egyszerű laikus fráter a legnehezebb hittani kérdésekben biztos fölvilágosítást tudott adni, hitbuzgalmi könyveket írt, az Oltáriszentség megvallása miatt az eretnekektől sokat szenvedett és oly leirhatatlan lángoló szeretet hevült szívébe az Oltáriszentség iránt, mint talán egy szentnek szívében sem. Érthető tehát, hogy a Szentlélekúrsten választása reá esett.

A szeretetnek ez a tüze még kihült holttestében sem aludt ki, mert ravalán feküdvé úrfölmutatáskor az Oltáriszentségre tekintett, hogy még egyszer és utoljára élvezzék azok a boldog szemek az isteni jelenlétet.

A pápa 1897-ben őt ünnepélyesen az eucharisztikus egyesületek Patrónusának nyilvánította. A világ hidegen fogadta a szentséges atya választását. De a hidegség hamar eltűnt. A szent Patrónus megkapta s meg is kapja azt a tiszteletet, mely őt megilleti. Mi is, mint a magyar oltáregyesületek tagjai vagy legalább az Oltáriszentség tisztelői, imádói meg akarjuk ismerni Pártfogónk életét, meg akarjuk ismerni, miként alakította át szívét-lelkét az eucharisztikus Jézus, hogy mi is megcsodálva őt, kialakíthassuk lelkünkben a szentségi Jézus életét.

ELSŐ FEJEZET.

Az angyali lélek.

Baylon szent Paszkál annak a Spanyolországnak volt fia, mely a szentek történetét oly sok kiváló hőssel gazdagította.

Nem folyt királyi, de még nemesi vér sem ereiben, egyszerű földművesnek volt gyermeke; az arragóniai Terra Hermosa, a jelentéktelen kis falu a szülőföldje. Az Urnak 1540. évében pünkösdi ünnepén született. A pünkösdi Lélek kiválasztott egy, a világ előtt jelentéktelennek látszó embert, hogy a maga bőségéből ennyit adjon neki és az Oltáriszentség iránt való szeretetét oly magas fokra emelje, hogy századokon át tündököljön az eucharisztikus lelkek előtt, mint az Oltáriszentség imáadásában való elmerülésnek példaképe.

Az akkori szokás szerint nevét azon ünnepnaptól vette, melyen született. A pünkösdi spanyolul: Pascua de Pentecoste — a Szentlélek husvétja. Így lett az újszülött Pascual, Paszkál.

Szülei azon törzshöz tartoztak, mely a katolikus királyok zászlaja alatt Spanyolországot az elpusztulástól megmentette. «A vér, mely ereiben folyt, tiszta, ősrégi, katolikus, spanyol vér volt: telve hittel, igazsággal és becsületességgel» — így adja elő a boldoggá avatási okmány. Ez a vér alkalmas volt arra, hogy egy szentnek ereiben csörgedezzen. Ennek a vérnek a nemessége fölcsillan szentünk atyjának, Baylon Mártonnak, halálos ágyán. Midőn az Úr szolgája hozza a Legszentebbet, az öreg Baylon összeszedve minden erejét, lelép az ágyból, térdeire hull s összetett kezekkel imádja az eget Urát, ki őt arra méltatja, hogy betegségében meglátogassa, megvígasztalja s magát neki uti eledelül adja. A betegnek ez a hite s szeretete meghatja a lelkést s az aggódo környezetet.

Inbera Erzsébet Baylon Mártonnak második felesége volt. Férjéhez valóban méltó házastárs. A boldoggáavatási pör tanui kifogyhatatlanok.

dicsőítésében: a terra-hermósai asszonyok gyöngyének, mintafeleségnek és anyának nevezik őt. Nem tudott rábizonyítani senki még egy meggondolatlan szót sem. Egy szenvedélye volt: a szükölködőkön és szegényeken segíteni. Ezt aztán föl is használták ellene a falu pletykázó asszonyai. Bevádolták férjénél, hogy a szegényeknek szórja a pénzt, a gyermekek közt meg darabszámra pazarolja a kenyeret. A jó Márton csak ezt felelte mosolyogva: «Távol legyen tőlem, hogy e jó asszony ellen panaszkodjam, inkább áldom az Istent, hogy ily jó feleséget adott nekem. Nem veszem rossz néven, hogy annyira szereti a szegényeket, sőt inkább örülök, mert tudom, hogy az Úr bőségesen fizet majd vissza az almizsnáért». A pletykás asszonyok erre úgy elnémultak, hogy Mártonnak soha többé nem kellett hallani az irigykedők vádjait házastársa ellen.

Baylon szent Paszkál.

Ilyen kezekben a kis Paszkál lelke csak a legszebben fejlődhetett. Még alig tudta kiejteni a papa, mama neveket, a jó édesanya megtanította őt Jézus és Mária neveinek kiejtésére. Ha valaki előtte isteni dolgokról beszélt, oly komolyan figyelt, mintha lelke sejtette volna, hogy miről beszélnek. Boldogság volt nézni, mily szent komolysággal és összeszedettséggel vetett magára keresztet. A jó szülők alig tudtak hálálkodni az isteni Gondviselésnek, hogy ily angyalt adott nekik. S valahányszor Paszkálra néztek, önkényt kérdezték maguktól: «mi lesz e gyermekből?» S lelköknek a Szentlélek ezt sugalmazta: boldog ember, szent lesz belőle.

Egy alkalommal karjára vette Erzsébet kis fiát s elment vele a templomba. A hosszú szertartás alatt Paszkál oly nyugodtan viselte magát, mint a kőszobor, csak szemei árulták el, hogy mennyire figyeli a pap mozdulatát. S midőn az áldozópap fölmutatta a Legszentebbet, az édesanya fölemeli gyermekét s az oltáregyesületek Patrónusa először szemléli a szivek alatt rejtőző Úr Jézust! Ki tudná megmondani, hogy ezen pillanatban, mely egész életének mintegy csirája, mi ment végbe a kis Paszkál

lelkében? Az bizonyos, hogy oly titok előtt állunk, mely egyedül csak Isten s a Szent között játszódtott le. s az ember nem meri érinteni, nem mer róla beszélni, mert fél, hogy szavaival elhomályosítaná azt a szellemi folyamatot, isteni erőt, kegyelmet, mely a szent ostyából áradt ki s mely Paszkál lelkét annyira eltöltötte, magához vonzotta, hogy nem volt nyugta, míg csak ismét az eucharisztikus Jézus elé a templomba nem mehetett. Szinte repesett az örömtől, ha édesanyja a karjára vette s a templomba vitte. Így értette, így ragadta meg a finom lélek az Úr Jézus első kegyelmét, melyet ő az Oltáriszentségből Paszkál szívébe vetített.

A gyermeknek e lángoló szeretete miatt a szülőknek szenvedniök is kellett. A szeretet mindig áldozatot kíván. Baylon Mártonnak és feleségének azokat a kínokat kellett átszenvedniök, melyeket Mária és József állottak ki, midőn a gyermek Jézus elvesztették. A kis Paszkál egyszer eltűnt. Szülei tűvé tették az egész házat. De hiába, sehol sem találták. Kérdezték a szomszédokat, a járó-keelő embereket, de senki sem tudott nekik fölvilágosítást adni. Erzsébet végre betért a templomba. Oh ki tudná leírni örömét, midőn Paszkált meglátta az oltár előtt térdelni. Szemeit a szentségházra irányította s oly mélyen elmerült az elmélkedésben, hogy anyjának lépteit nem is hallotta. Erzsébet gyengéden átölelte s a fülébe súgta: «Hogy jöttél ide édes fiam?» S a kis angyal mutatta, hogy négykézláb csúszott a templomba. Persze kis csontocskái még nem voltak oly erősek, hogy járnunk tudott volna. Az a szeretet, melyet lánggra lobbantott az Oltáriszentség első szemlélése, ég, szakadatlanul, erős lánggal, folytonos élesztéssel, mindjobban ég szívében. S másrészt az eucharisztikus erő, mint mágnes vonzza a kis Paszkált.

Az édesanya sokat sejtő s mindent megértő lelke látta, hogy az Úr maga számára választotta ki gyermekét. Azért karjába vette s fölajánlotta őt Isten szent szolgálatára.

A kis szökevény ezentúl fölhasználta minden alkalmat, hogy az Úr Jézushoz jöhessen, mit végre az aggódó szülők kénytelenek voltak megtiltani, hogy kis gyermeköknek az úton baja ne történjék.

Paszkál növekedett korban és bölcseségben Isten és emberek előtt. Környezetére bámulatos befolyást tudott gyakorolni. Ha testvérei egymást félreértették s összeszólalkoztak vagy czivakodtak, rögtön Paszkálhoz fordultak, őt kérték föl békebirónak s oly tisztelettel fogadták ítéletét, mintha csak szüleiktől hallották volna azt. Az ő jelenlétében óvakodtak még a legkisebb hibától is, nehogy gyengéd lelkét megszorítsák.

Paszkálunk egyik legnagyobb öröme az volt, ha a rózsafüzért imádkozhatta s a szentek képei előtt elmélkedhetett. Ha társai vasárnaponként délután közös játékokra jöttek össze, ő otthon maradt édesanyja mellett s a szentek képeitől körülvevett feszület előtt együtt végezték ájtatosságukat.

A mint eddigi gyermekévei oly rendkívüliek voltak, olyan volt a szent Ferencz-rendjébe való hivatása is. Delgada Ferencz, szerzetestársa, ezt így beszéli el: «Midőn Paszkál engem a szerzetesi ruhában először meglátott, oly vonzalmat érzett irántam, hogy nem akart elhagyni. Végre kénytelen voltam őt haza küldeni. Másnap megbetegedtem s az ágyban maradtam. Ő fölkeresett s midőn meglátta a szegen lógó reverendámat és kordámat, magára vette. Szemei csak úgy ragyogtak az örömtől. Aztán kezeit összeszedte, néhányszor térdet hajtott, tisztelgett előttem s minél jobban beletalálta magát új helyzetébe, annál nagyobb volt a boldogsága. Csillogó szemekkel s örömtől remegő hangon mondá: «én is francziskánus leszek, én is francziskánus leszek».

Reviczky Aladár C. M.

GYERMEKI BIZALOM

Siri csönd van a szentélyben,
Beállott már az este.
Ott a gyermek az ajtóban,
Ugyan mért áll oly esdve?

Félve lépdél az oltárhoz,
Szivecskéje mint dobog,
Felkét nyomja keblét, tépi
Egy nagy gond, egy nagy dolog.

Zárdaszüzek, jó nővérek
Szóltak hozzá nem is rég:
«Imádkozzál kedves gyermek,
Meggönyörül tán az Ég»...

«Szegény atyád, nem is sejtéd,
Rossz utakon jár nagyon,
Irgalmasság és segítség
Csak Jézuskánál vagyon.»

Megértette e szavakat
S eljött ide a gyermek,
Mert kegyelmet jámbor lelkek
Csak imádságra nyernek.

A fiúcska szép ügyesen
Felszökik az oltárra,
Hogy kis szívét közelebből
Kiöntse és feltárja.

Fejecskéjét az ajtóra
Hajtja, zörget s halkán szól
«Jézusom itt vagy? ... ó felelj
Fent vagy, úgy-e, nem alszol?»

Semmi nesz, csak a szent falak
Uisszhangozzák a hívást,
Zörget újra, hallgat egyre:
Hívja Jézust oly bizvást.

Ésend vagyon... A szende gyer-
Kétszer is hiába szól; [mek
Hallgatózik... de Jézuska
Ó miért nem válaszol?

Harmadizben szól imája:
«Itt vagy-e, ó Jézusom?
Bizalommal kérlek, szavam
Szent Szívedhez eljusson!»

És belülről hangzik végre:
«Itt vagyok jó gyermekem,
Mehallgatlak, bizva mondd csak
Óhajodat el nekem!»

«Uezesd vissza igaz útra
Szegény apám, Istenem,
Hogy szeressen Téged szívből
Jó anyámmal s énvelem.»

Ily hitnek s ily bizalomnak
Nem áll ellen az Isten
Az ártatlan tiszta lélek
Mehallgatást nyer itten.

Futva siet a szentélyből
Uissza játszótársihoz.
Látta-e az angyalt amint
Szüleinek áldást hoz?

Mert megnyerte, amit kért ő
Nem sokára pár napra;
Felnyitotta a szép eget:
Megtért az édes apja.*

Németből szabadon: *Br. Gudenus Ervin.*

* Megtörtént 1877-ben Irország egy nevelőintézetében, Vargha Damján «Jézusom örömeim» című imakönyvéből.

A gyakori szent áldozásról.

(Segur után.)

Instaurare omnia in Christo. Mindent Krisztusban megújítani — uralkodói programja X. Pius pápának. Ebben a jegyben látott napvilágot a gyakori és mindennapi szent áldozásról szóló dekrétum. A szentséges atya hő óhaja, hogy a gyakori szent áldozás üdvös s Istennek tetsző szokása mindenütt elterjedjen «főleg napjainkban, midőn a vallást és a katolikus hitet minden oldalról támadják és az igazi szeretet és jámborság kivesző félben van». Kell tehát terjeszteni a gyakori és naponkénti szent áldozást, hogy föléledjen a hit s lánggra gyuladjon a szivekben Isten s a felebarát iránt való szeretet.

De — mondod talán kedves olvasóm — *hogyan valaki gyakran vagy mindennap mehesse áldozni, ahhoz szentnek kell lennie, én pedig oly távol állok ettől.* A római dekretummal felelek erre: ép azért kell gyakran áldoznod, hogy szent lehess. Te is azokhoz tartozol, a kik a szent áldozást az erény jutalmának tekintik és nem az erényben való előmenetel eszközének. Ez nagy tévedés, mint a hogy a római dekrétum megjegyzi. Nem azért táplálkozik az ember, mert erős, hanem azért, hogy erős legyen vagy az maradjon. Nem azért áldozik a hívő, mert jámbor, hanem, hogy jámbor legyen, ha még nem az és jámbor maradjon.

A lelki állapot, mely a gyakori és mindennapi szent áldozáshoz kivántatik, a megszentelő malaszt állapota azon erős elhatározással, hogy a halálos bűnöket kerülni fogjuk. Egyedül csak a halálos bűn lehet az áldozás akadály. Nem lehet találni egyetlen egy egyházatyát sem, ki azt tanította volna, hogy a méltó s ránk nézve haszonnal járó szent áldozáshoz egy bizonyos lelki tökéletesség okvetlenül szükséges, hanem elégségesnek tartották, hogy a lélek ment legyen a nagy bűnöktől.

Az Üdvözítő, midőn téged kedves olvasóm isteni lakomájához hív, nem kíván tőled életszentséget, csak egyelőre azt, hogy valóban jóakarattal járulj a szentségekhez. Megvan benned ez a jóakarát? Ha esetleg nem volna, úgy kötelességed ez után törekednek, mert a keresztségi fogadalmad tőled ezt kívánja. S ha megvan, miért nem járulsz gyakrabban az Úr asztalához? Ez a következmény oly világos, melyet tagadni nem lehet. Ezt mondja aranyszájú szent János egyházatyája is: «Vagy az isten kegyelmében vagytok vagy nem. Ha igen, akkor miért nem áldoztok gyakrabban, hogy a kegyelmet szivetekben megőrizhessétek? Ha nem, miért nem iettek sziveteket a gyónás szentségében megtisztítani és az Úr asztalához járulni, hogy az isteni táplálékkal megerősítve bűneitekbe vissza ne essetek?»

Én nem vagyok méltó, még csak az Üdvözítőhöz közelíteni sem. Ha

ezt a szót szoros értelmében vesszük, úgy nem volna szabad egyetlen egy teremtménynek sem áldozni, «mert, ha valaki nem méltó arra, hogy minden nap áldozék — mondja szent Ambrus — talán méltó lesz arra, hogy az Urat egyszer egy évben magához vehesse?» (De sacram.)

Azt mondod: méltatlan vagyok az áldozásra; de arra nem gondolsz, hogy minél inkább távozol Üdvözítőtől, annál méltatlanabb leszel s annál nehezebb lesz aztán hozzá közeledni. Oly mértékben nőnek hibáid, mint a milyen mértékben tartod magad távol a szentségektől, mert antiochiai szent Ignác szavai szerint megfosztod magadat «az ellenméregetől», mely «a halhatatlanság orvossága».

Hagyd el ez álalázatosságot. Az egyház jól tudja, hogy te nem volnál méltó arra, hogy áldozni mehess s mégis hív a gyakori vagy mindennapi szent áldozáshoz — hogy ha te is azt akarod, hogy Isten kedves gyermekévé légy. Egyébként nemcsak te nem vagy méltó a szent áldozáson, de még a szentek sem s azt se hagyd figyelmen kívül, hogy az egyház még a római pápának s a püspököknek is előírja, hogy a szent áldozás előtt ezt imádkozzák: «*Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj*».

Az egyház hív téged a szent áldozáshoz, de nem azért, mert te arra méltó vagy, hanem, hogy méltatlan ne légy jószágos Mesteredhez; hív téged a mindennapi szent áldozáshoz, de nem azért, mert te szent vagy, hanem, hogy azzá lehess; nem azért, mert te erős vagy, hanem mert gyenge, tökéletlen, a rosszra hajló vagy. Az aggodalom, az aggályoskodás nem erény; a szeretet a jámborság legfőbb foka; a szeretet elűzi az aggályoskodást, szolgai félelmet.

Az igazi alázatosság mindig bizalommal van összekötve. Ki alázatosabb tehát, a ki ritkán vagy a ki gyakran áldozik? Kétségtelenül az, a ki gyakran veszi magához az Üdvözítőt, mert ez elismeri saját nyomorúságát s nagy bizalommal fordul Mesteréhez, kitől egyedül várja az erőt, kegyelmet, vigasztalást.

Tehát bizzál! Menj az Úr Jézushoz. Ő szeret téged, bár méltatlan vagy is szeretetére. Menj hozzá alázatos, egyszerű, mesterkéletlen gyengéd szeretettel s meglátod: minél gyakrabban áldozol, annál méltóbb leszel a következő szent áldozásra: a Krisztussal való tökéletesebb egyesülésre.

Reviczky Aladár C. M.

Egy pillantás a szent ostyára.

ALTALÁNOSAN elterjedt szokás, hogy az Urfelmutatás alatt a hívők mély főhajtással imádják az Urat; föl se tekintenek, meg sem mernek mozdulni, mert attól félnek, hogy egy véletlen pillantás a szent kenyérre vagy a szent kehelyre megsértené a Legfelségesebbet. Hány szülő van, a ki aggodalommal tanítja erre gyermekét, s a kik az öregek szokását követve a szent pillanatok alatt földre sütik szemeiket.

Hiszen szép a jó szándék, de azért mégsem dicsérendő. Szegény gyermek utóbb még azt gondolja, hogy az nem is illik, sőt talán szentségtörés az édes Üdvözítővel szembe nézni, Ő reá bizalommal tekinteni. Talán még meg is bünteti őket az Isten, mint az átkos betszamitákat, a kik csupa kíváncsiságból és állhatatlanságból nézték meg a frigyszekrényt. Pedig az Egyház egészen mást tanít; nemcsak hogy helyteleníti, sőt ellenkezőleg akarja, hogy a hívők a Szentségre tekintsenek. Mert hát ugyan miért is írta volna elő az Egyház, hogy a pap az átváltozásnál magasra emelje a szent testet, ha nem épen azért, hogy a hívők a Legszenetebbet maguk is felmagasztalva láthassák és imádják.

Az Egyház csak egyet követel az Urfelmutatás alatt: a térdhajtást, de semmi mást; ez a legfőbb tiszteletnyilvánítás, a legfőbb imádat, a melylyel a nemzetek apostola szerint az Ur Jézust illetjük. Ezt írja szent Pál a filippii hiveknek.

És hogy mennyire tetszik az a jó Istennek, ha Őt a színek rejteke alatt bizalommal nézzük, azt eléggé megérthetjük szent Gertrud látomásai-ból. A középkor eme nagy szentjének kijelentette az Isten, hogy meg-sokasodnak azok érdemei a mennyek országában, a kik a szent színekben elrejtett Üdvözítőt bizalommal, áhitattal nézik a szent ostyában. Azok edzett szemekkel s közelebbről fogják látni az Istent az örök boldogság honában.

Sokaknak hő óhajára, a kik azt kívánták, hogy az áhitatnak e szép neme minél nagyobb elterjedést nyerjen, X. Pius pápa az imádandó Oltáriszentség nagyobb dicsőségére az Anyaszentegyház kegyelmi kincsei-ből bucsut engedélyezett, és pedig hét évi és hét negyvennapos bucsut mindazoknak, a kik hittel, reménnyel és szeretettel tekintenek a szent ostyára akár az Urfelmutatás alatt, akár pedig midőn az a szentségmutatóban állandó imádásra van kitéve, a ki pedig ez áhitatot a hét minden napján gyakorolja s e mellett szabályszerűleg megáldozik, teljes bucsut nyerhet. A szent ostya megtekintésekor e rövid fohász mondandó: Én Uram, én Istenem.

Boldog vagy Tamás, mert láttál és hittél. Még boldogabbak, a kik nem láttak és hisznek. E szavakat mondotta az Ur Jézus szent Tamásnak.

Boldogok, a kik bizalommal tekintenek a szent ostyára, s ha nem is látják színról-szinre az Urat, mégis hisznek benne, s szívükben érzik az Ő boldogító közellétét. A sasnak erős szemei vannak, mert a napba néz; így tekintse lelkünk a szent ostyában az édes Üdvözítőt.

Öseink buzgósága

ÖSEINK BUZGÓ imádói voltak az Oltáriszentségnek. Az Arpád-ház dicső sarjai ragyogó példái lehetnek a magyar utókornak mind a mai napiglan, a midőn elég csupán szent Istvánra mutatnunk, ki éjjeleket töltött imádásban, erre tanítva fiát is Intelmeiben. S hány imádkozó hős alakja van történelmünknek, a kin lelkesedve csünghetünk; nemsokára nemzetünk legnagyobb büszkeségét, II. Rákóczi Ferenczet mutathatjuk be e lap hasábjain az Örökimádás olvasóinak, hogy a vezérlő fejedelemben a szentségimádás lelkes vezérét is követni tanuljuk. Ragyogó idők, csodás szép kuruczkor! Mi adta neked azt a lelkesedést, azt a hazaszeretetet, a melyet ma csak zenédben csodálunk? Az oltár tüzéből pattant ki a szikra, mely lánggra gyújtotta a magyar sziveket, hogy a hazáért áldozni és áldozatot hozni tanuljanak. Rákóczi korának emléke az a kis könyv, mely ujév napján akadt kezembe. A czime: Calendarium Eucharisticum, Szentségnaptár, magyar embernek való Kincses Kalendárium. Szentek csodái, szentek látomásai ragyogó szép gondolatokban. Csodák, melyekről az Egyház nem nyilatkozott, tarthatja kiki a mint neki tetszik, de sohase feledje el a hozzáadott magvas gondolatokat. Nagyszombatban, a magyar katholicizmus akkori központjában jelent meg a kis könyv az Urnak 1707. esztendejében. Lelkes, derék magyar jezsuita írta, Hevenesi Gábor, latin nyelven imádkozó magyar hőseink szellemében. Szóljon ő maga a buzgó olvasóhoz.

«Üdvöt az olvasónak! Örök csodája az isteni szeretetnek, állandó emlékjele az Ő végtelen irgalmasságának a legméltóságosabb Oltáriszentség. Édes magyar nyelvünkön annyit jelent ez a szó, mint jó kegyelem; és valóban ez a név illeti meg Őt, a kegyelmek legnagyobbikát. Mivelhogy Isten, ki csupa szeretet, övéit szereté s a végletekig szereté őket, csakhogy megmutassa, mily nagy gyönyörűsége az embernek fiaival lenni, mindig velük akart maradni a kenyér és bor rejtekében segélyükre, vigaszukra. Mivel viszonzod e szeretetet te halandó rideg ember? Mily hálával adózol Ő neki, a kinek végtelen hálával adózol. Szereteted nem lehet végtelen, adj tehát annyit, a mennyi tőled telhetik. Nézd az öröklámpát, ott ég folytonosan a szentélyben; ilyen legyen a te szereteted is, szeress

folytonosan, szeresd Őt örökké, a mint kell, mindennap. Isten mindig vár téged az oltárnál, ott örkődik, hogy mindig vele légy, testben vagy lélekben, mindegy, de Tőle sohase távozzál. Kenyérbe huzta meg magát az örök szeretet, hogy akár valósággal, ha pedig másképp nem, legalább vágyódásoddal mindennapi kenyered legyen. Hogy pedig annál nagyobb legyen e vágyódás lelkedben, vedd az én kis könyvemet buzdításul. Adja Isten, hogy a szentek, a kikiről itt szó lesz, szavukkal az Oltáriszentség szeretetére buzdítsanak, örökimádásra s a gyakori áldozásra intsenek, példájukkal pedig egészen Ő hozzá vonzanak. Ha ez sikerülni fog, emlékezzél meg imáidban rólam is.»

Ezek a derék magyar jezsuita buzdító szavai, a melylyel véreit a legméltóságosabb Oltáriszentség imádására és gyakori vételére serkenti. Következik háromszázhatvanhárom napra való példa és gondolat. Ebből a Kincse Kalendáriumból közlünk e hónap minden csütörtökére egy-egy gondolatot.

Január 2. Szent Makár apát az áldozók két nagy tömegét látta maga előtt elvonulni: voltak kik méltatlanul, voltak kik méltóképen áldoztak. Az előbbieket ajkairól, kik méltatlanul vették az Urat, a szent ostya azonnal visszaesett az áldoztató kehelybe s ezeknek az Ur helyett a gonosz lélek égő parazsat dobott szájukba; azoknak pedig, a kik angyali lélekkel és méltóképen áldoztak, szent angyalok tették a pap kezeiből a szent ostyát ajkaikra.

A kiből az orvosság méreggá változik, annak ugyan egészsége felől kétségbe eshetünk; a kinél pedig a legszentebb dolog is csak vétségre ad alkalmat, arról elmondhatjuk, hogy az a legnagyobb gazember.

Borzasztóbb a mi vétünk, ha a szent nevet hazugul megvallva vétkezünk.

Január 9. Szent Eguvin püspököt a legfeketébb gyűlölség főpapi trónjától fosztotta meg. Az egyház ellenségei bilincsekbe verték s a bilincsek kulcsait egy folyóba dobták. Midőn azonban a szent férfiú bilincseiben misét mondott, abban a pillanatban a kulcsokat jámbor halászok egy hal gyomrában megtalálták.

Az egész világ telve van csapdával s átkos bilincsekkel. Nincs ezekből szabadulás Isten fiai számára, ha csak a mennyország kulcsát, a legméltóságosabb Oltáriszentséget a mennyei halban, az Ur Jézusban meg nem találják.

Ebben a csodálatos szentségben nem akármilyen kegyelem, hanem maga a kegyelmek forrása, a kitől ered minden kegyelem, lesz a mi osztályrészünk.

Január 16. Boldog Péter hitvalló Franciaországban élt s mint ferenczrendi barát nagy buzgalommal szolgált az Ur oltáránál. Midőn egy alka-

lommal minisztrált, egymaga lévén, őrangyala segített neki minisztrálni. Szent áhitattal eltelve végezte kötelességét s az ég küldöttével együtt imáiba merült. Midőn egy pillanatra felnézett, a Szentlelket látta a miséző pap feje felett lebegni:

A galamb csak tiszta tetőre szokott szállani. Noé galambja visszatért a bárkába, mert dögletes helyen nem akart megmaradni. És te? A Szentlélek kegyelmével élsz-e?

Oh mily tisztáknak kell lenniök azoknak a kezeknek, mily szentnek ama testnek, a melybe oly sokszor tér be az élet kenyere, a szentség szerzője.

Január 23. Alamizsnás szent János határtalan buzgalommal foglalta imáiba felebarátait szent miséjében. Midőn egyszer a szent áldozatnál az előkről megemlékezett, eszébe jutott, hogy egy férfiú, igaztalanul bár, haragszik ő reá. Azonnal abbahagyta miséjét s előbb kibékült az emberrel s csak úgy folytatta a félbeszakított áldozatot. Máskor meg a hiveket áldoztatta; odajött egy ifju, a ki papnak készült; a szent tudva, hogy az ifju mással haragban van, a hívők szemeláttára megtagadta tőle az Ur testét.

Hogyan engesztelje ki az atyát, a ki testvérére haragszik? Nem nyerheted el Isten békéjét, ha magad nem vagy békességes.

Téged keres az Isten, nem ajándékodat, mondja szent Ágoston.

Január 30. Szent Adelgunda szüz apátnő volt. Egyszer a rossz szellem annyira kinozta, hogy nem lévén más menekvése, az Oltáriszentséghez menekült. Mennyei fény áradott az oltárról, Krisztus jelent meg előtte s egy tekintetével megerősítette őt. Reményt öntött lelkébe s a szent szüz mindhalálig megnyerte a kitartás kegyelmét.

Ugy fussatok, hogy nyerjete. Sokan jól kezdték, de rosszul végezték; fényben nevelkedtek, most sárban fetrengenek.

Ki győzhetné le jobban elleneit, mint az, ki a szent kenyeret, a győzedelmi jelt veszi magához. Az ellenáll a gonosz léleknek, mondja Aranyszájú szent János.

Nem azért veszed Krisztust magadhoz, hogy Ot megszenteljed, hanem azért, hogy Ő szenteljen meg téged. *Szent Bonaventura.*

A ki a gyakori áldozást kárhóztatja, az a sátán szócsöve. *Ségur.*

Azt mondod: Nem áldozom, mert nem égek az isteni szeretet tüzétől. Furcsa ember! Azért nem mersz a tűzhelyhez lépni, mert még nem vagy meleg? Ép azért lépj hozzá. *Gerson.*

A mint két elolvadt viaszdarab egygyé lesz, ép úgy lesz egygyé az ember a szent áldozásban Krisztussal. *Jeruzsálemi szent Czirill.*

Magyarország és a nagyvilág.

X **Oltáregylet és hazai iparművészet.** Két palota van a budapesti Üllői-uton: az egyik az Örökimádás háza, a másik a Magyar Iparművészet palotája. Büszkék vagyunk mind a kettőre s csüggedetlen szemmel nézünk fel tornyaikra, mert ők jelölik az utat, hogy merre kell mennünk: imával és munkával az ég felé. A magyarság szeretete hozta létre mind a kettőt, hisz mind a két ház az egész országé, azé a magyar földé, melyet Isten annyi áldásával halmozott el egy ezredéven át. Bár csak megértené egymást az a két ház s támogatná egymást Isten dicsőségére s a magyarság javára. Legyen a művészet olyan, hogy bemehessen a templomba, a hol apostoli lelkek tárt karokkal fogadják a magyar lélek hódolását az Ur előtt. Magyarország biboros hercegprimása adta ki a jelszót 1907. XIX. körlevelében, a melyet az egyházi műtárgyak érdekében 5223. sz. alatt kiadott rendeletével vezet be. A templomkincsek megőrzését tűzve ki célul, egyszersmind a hazai iparművészet védelmére kel. Szavai ezek:

«A hazai művészet s iparművészet felvirágoztatása céljából felhivom a tisztelendő papságot, hogy a templomokban szükséges fölszerelési és díszítési, egyszóval művészeti, iparművészeti tárgyakat ne külföldi, hanem hazai cégeknél szerezzék be. Az egyház szükségletei e téren állandóan oly jelentékenyek, hogy a hazai termelési viszonyokra súlyosan nehezedő tényezőként hat azon eljárás, mely a beszerzések körül a hazai érdekek és célok iránt teljes közömbösséget tanúsít. Minden egyes sajátos esetben megbízható, szolid hazai céget az érdeklődőknek készséggel megjelöl a «Magyar Iparművészeti Társulat» Budapesten.»

A hercegprimás szavai az Oltáregyleteknek egyik legfontosabb napi kérdésébe vágtak bele, a hazai tulipánmozgalomba, a melynek pártolását hangoztatta legutóbbi ülésen a budapesti központi Oltáregyesület is. Hálás köszönet biboros főpapunknak, hogy az Oltáregylet e programjának megvalósításához ezen rendeletével is segédkezet nyújtott, mert tényleg e téren legtöbbet a szentségimádó és hazafias magyar papságtól várhatunk.

X **Az eucharisztikus Ur Jézus óriási vesztesége Magyarországon.** Nem gondolná senki, hogy hány lelket veszít csak egy év alatt is az Ur Jézus Magyarországon a vegyesházasságokból származó gyermekek közül?! Évenként 30—36 ezret! Ezeknek katolikusoknak kellene lenniök, értelmi érettségöktől fogva a szent áldozáshoz járulniök, az Ur Jézusból élniök, táplálkozniök s így az eucharisztikus Jézus országához tartozniök. S mi történik? Ha évenként 20—30 ezer gyermek — leszámítva a halálozásokat — nem megy az első szent áldozáshoz, 10—20 év

alatt már százezrek nem élvezik az édes Jézust. Ezekre az Oltáriszentség örökre elvész! Mit tegyünk? Meg kell akadályoznunk sok vegyesházasságot. A statisztika mutatja, hogy hazánkban egy év alatt 16—19 ezer vegyesházasságot kötnek s a legtöbb jegyes nem ad reverzalist (az összes gyermekek katolikus nevelésének biztosítása). A legkönnyebb módja az ily házasságok megakadályozásának, ha terjesztünk oly iratokat, mint a «Miért boldogtalan oly sok házaspár, vagyis a vegyesházasságról». Irta Reviczky Aladár C. M. Ára 16 fillér. Kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében: Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2. — mely az összes észhez és szívhez szóló bizonyítékokat úgy adja elő, hogy ilyen irat nincs is több a magyarban s melyet a kalocsai érsek úr «igen ügyesen feldolgozott», a katolikus irodalom pedig «kitünő» munkának nevezett. Legyünk ez iratnak apostolai! ✕

Hangok Kalocsáról. Gyakori áldozás — sűrűbb gyóntatás! Ez volt a jelszó, midőn a múlt év augusztusában az országos eucharisztikus kongresszuson dr. Városy Gyula kalocsai érsek elnöklete alatt a magyar papság Szentséges atyánknak a gyakori szent áldozásra vonatkozó rendeleteit programjába fölvette. Ekkor alakult meg a papi liga a gyakori szent áldozás terjesztésére s egyszersmind határozatba ment, hogy a lelkipásztorkodó papság a hiveknek tömeges gyóntatását elő fogja mozdítani. Kezünkbe kaptuk dr. Városy Gyula kalocsai érseknek 1907. XXIV. körlevelét, a melyben a hiveknek rendes gyóntatásán kívül az ünnepek előtt való délutáni tömeges gyóntatását ajánlja. Ha ez rendszeressé válik, a hívők hamarabb hozzászoknak a szent gyónáshoz s így a gyakori szent áldozásra vezető út egyengetve lesz. Nemrégiben közöltük a szentségimádásnak az egész kalocsai főegyházmegye területén való szervezését s örömmel adunk a jelenlegi mozgalomról is értesítést. Nemhiába, ott, hol a papság és hivek vállvetve működnek, ott fejlődik is a buzgó eucharisztikus élet.

Hírek a nagyvilágból. Róma. A római Oltáregylet fényes kiállításokat rendez a jubiláris esztendőben. Különben az örök város úgyis minden hónapban rendez ilyen kiállításokat, rendszeren az Örökimádás házában, a Via Nomentanán, a hol a Corpus Domini templom áll. Itt apostolkodnak Róma úrhölgyei lelkes buzgalommal, a mit nem is kell csodálnunk, mert hiszen a talaj, a melyen ők dolgoznak, a legszebb női erények gyakorlatára inti őket. Az a föld, a melyet ők taposnak a Via Nomentanán, imádkozó, dolgos római patricziáknak volt otthona. Szentek emlékei határosak az Oltáregylet épületével. Ott vannak szent Ágnes katakombái, ott van szent Constanzia és szent Emerenzia temploma. Innen merítenek buzdítást a lelkes római hölgyek, a kiknek élén Lucchesi Palli Massimo hercegnő áll. Oltáregyletük teljes czime: Riunione generale dell'

arciassociazione Romana. Igazgatójuk jelenleg Mons. Laurenti, miután elődje, Nasalli Rocca, 1907-ben a művészi iskolájáról egykor híres Gubbionak lett püspöke. A kiállításokon rendszeren Respighi biboros, a pápa római helynöke, vagy pedig Vanutelli, az Oltáregyletek biboros protektora is részt szokott venni.

Január 18-ikán nagy fényvel ünnepli meg Róma különösen ez esztendőben szent Péter római püspökségének ünnepét. A jubiláris bizottság is résztvesz benne, mely egyébiránt nagy mértékben dolgozik mindenfelé. De nemcsak a munka folyik serényen, hanem együttes imával is újabb lökést adnak az eseményeknek. A milánói szent Ambrus-templomban és Bolognában a jezsuitáknál minden hónap első péntekén, mely Jézus szent Szívének van szentelve, szentségkitétel mellett ünnepélyes szentmisét tartanak a jubiláris bizottságot, az Oltáriszentségben dobogó isteni szív kegyelmét esdve le mindazokra, a kik kezük munkájával vagy tehetségük szerint bármiképen hozzájárulnak az Oltáriszentségben újra egyesült katholicizmusnak legelső tényéhez, a pápai jubileumhoz.

A szent Joachim-bazilikából is tudunk új híreket. Ez egy jubiláris templom, XIII. Leo ötvenéves papi jubileumára készült, a midőn a Szent-szék azt pápai bazilika rangjára emelte. X. Pius jubileumára elkészül minden, harangok és az orgona, hogy ezzel is hirdessék az engesztelés nagy művét. Ez a bazilika ugyanis a redemptoristák kezében van és a szent Szív kiengesztelésének van szentelve; itten székel az engesztelő imatársulat és Jézus eucharisztikus szívének főtársulata. Ezzel kapcsolatban egy újabb bucsúról teszünk említést, mely érdekelni fogja a szentségimádás buzgó apostolait. A redemptoristák generálisa 300 napi bucsút eszközölt ki azon fohászra, a melyre XIII. Leo pápa már 50 napi bucsút engedélyezett. A fohász ez: Jézus szentségi Szíve, Irgalmazz minékünk.

London. Anglia megtéréseért minden évben imádkozunk XIII. Leo pápa rendeletéből. Örömünk nem hiábavaló, mert az Oltáriszentség fénye behatolt már a hatalmas világváros ködtömegébe is; a hol a gyárak dübörögnek, oda elhat az Ur Jézus szeretete is. Az oltáregyletek szépen működnek; lelkes püspökök, dolgos ladyk és mistressek munkálkodnak az Ur dicsőségén. London déli városában ott munkálkodnak a Nightingale Square-on az örökimádás apáczái, a kiállítást Amigo a Southwark püspöke nyitja meg; az Urat pedig Balham-ban a Corpus Domini templomban dicsérik. De zónázzunk el valamely földalattin az előkelők Londonába, ott már a westminsteri érsek, Msgr. Bourne vár minket, a ki Kensingtonban nyitja meg lelkes beszéd mellett az előkelők remek kiállítását karácsony ünnepén. A kiállítás ez idén is fényesen sikerült.

Mozgó templomok Amerikában. Az eucharisztikus világban is egész fogalmat jelöl ez a szó: Amerika. Kempis Tamás azt mondja, hogy

a szeretet találékony. Azt is tudjuk, hogy az amerikai is találékony; milyen lehet tehát most már az amerikainak szeretete? A lehető legtalálékonyabb. Bizonyítja az a legújabb mozgalom, mely az eucharisztikus Jézusnak országát messze, messze fogja terjeszteni. A míg mi megvénhedt európaiak ankétezünk és épülő templomaink érdekében bálákat rendezünk, addig a praktikus yankee mást gondolt: megindította az első mozdonyt, a mely a gőz erejével lesz hivatva az Ur Jézus templomát az egyik államból a másik államba röpíteni. Megvan az első templom-vonat, s az Ur Jézus megkezdette hódító útját a Pacificon. Az egésznek története pedig a következő: 1905-ben James Quigley csikágói érsek lakásán megalakult a Catholic Church Extension Society, azaz a katolikus Egyház kiterjesztésére alakult társulat. Szomorú állapotok vannak Amerikában, a legbuzgóbb apostolkodás daczára is; a bevándorlott tömegek telepítvényei templom és pap nélkül, hit és erkölcs nélkül rosszabbak, mint az indián őslakók. Az Ur Jézust elvinni ezekbe a nyers tömegekbe, őket átgyúrni, az Egyház testébe fölvenni: ez a mozgó templomok célja. Így apostolkodnak a vonatok Amerikának hegyben, völgyben, vizesésben gazdag, vadregényes vidékein. És az egészet egy ember teremtette meg. Ambros Petry a neve, egy new-yorki gazdag katolikus, a ki az első templom-vonatot felszerelte. Illinois államban, a La-Salle állomáson történt a beszentelés; a csikágói érseket száz papból álló segédlet vette körül, buzgó papok, a kiket a mozgó templom közelebbről érdekelt, hiszen az ő népeikről volt szó. Egy waggonban 60 ember fér el. Az első oltáron egy XI. századbeli elefántcsont-feszület díszlett, melynek értéke 20.000 márka, a csikágói portugál követnek, Santa Eulália grófnak ajándéka. A beszentelés után a vonatot megindították Wichita, majd Kansas felé, úgy hogy egész december hónapban a wichitai püspöknek egyházi főnhatósága alá tartozott a gőztől röpített isteni hajlék. Így adózik Amerika a keresztény civilizáció megteremtőjének: Jézus Krisztusnak.

Az ezertornyú San-Francisco előttünk áll ismét. Kibujt a föld alól. Ismét ott ragyog a kereszt a tornyok tetején s a régi templomok romjain fölépültek Isten dicsőségére az új falak. 1906 április 18-ikán pusztította el a nagy földrengés Assisi szent Ferencz városát. Tizenegy katolikus templom rombadőlt, csak néhány téгла maradt meg a szent falakból. Öt templom nagy károkat szenvedett, kettő pedig úgy megromlott, hogy remény sem volt a kitatarozásra. Tízmillió koronánál több volt a kár. A katasztrófa pillanatában a város főpásztora, Riordan érsek Csikágó felé volt utazóban; a mint a rémhír fülébe jutott, rögtön visszafordult, s mint egy második Aggeus próféta vigasztalta a hiveket, bejárta valamennyi plébániát s legelőször is az Ur Jézus templomainak fölépítésére buzdította az áldozatkész hiveket. Egy hét sem mult el, április 23-án

Szent József plébánosa csákánynyal kezében már ott dolgozott egy munkáscsapat élén a templom romjainál. Szent Brandanus temploma, szent Bonifác egyháza csakhamar fölépült; szent Ignácot és szent Ferenczet nemsokára föléledni látták. A francziák fölépítették a Notre Dame des Victoirst, az olaszok Péter és Pál templomát, a spanyolok a guadeloupei szent Szűz templomát. A szlávok misszióstilben építkeztek. Szent Domonkos templomára éven át készültek, de a földrengés negyven másodperc alatt ezt is tönkretette és nemsokára ez is fölépült Szent Brigittával, Szent Károlylyal és a Szent Kereszt templomával egyetemben. Szóval újra miséznek San-Franciscóban, nem a mezőn, nem a vásárcsarnokokban, hanem újra ezertornyú fényes templomokban.

Venezuela ünnepe. Az Oltáriszentség huszonötéves jubileumát ülte Venezuelában. Mi volt huszonöt év előtt Venezuela! Sokan kétségbeestek az Egyház helyzetén, a köztársaság számüzte a papokat, eltörölte a papnevelőket, az ellenkezőket elcsukatta s a lanyhákat dédelgette és az ország már elszakadással fenyegetődött. Ekkor villant meg Giovanni Battista Castro agyában a szerencsés gondolat. Elment imádkozni a Las Mercedes templomba s néhány buzgó nőt maga mellé véve, az Oltáriszentségnek ajánlotta fel hazáját. Ez volt az első lépés, néhány nap múlva Caracasban megalapították az első Oltáregyletet. S ettől az időtől kezdve, írja Castro, a ki azóta Caracas érseke lett, az Oltáriszentség sok vigasznak, sok lelki jónak és sok édes reménynek lőn forrása. Oly erős a szent ostyában való hit és bizalom, hogy ennek ajánlotta fel magát a köztársaság. Az Oltáriszentség imádására egy új társulat is keletkezett, egy apácza-rend, mely ezt a nevet hordja: az Oltáriszentség szolgálói. Ily körülmények között ünnepelte meg Venezuela Jézus Krisztus ezüstjubileumát, melynek fénypontja a Caracasban tartott nemzetközi kongresszus volt.

Krisztus helytartója s a colombiai parlament. Örül a lelkünk, ha a pápát ünnepelni látjuk, mert e hódolat a szentségház felé irányul. Krisztus szive dobban meg az Oltáriszentségben, ha helytartóját az a hódolat veszi körül, mely a győzedelmes Krisztust e földön illeti. Ime a jubiláris pápát Colombiában az Asamblea Nazionale ünnepli; egyik ülészakát befejezve, a következő határozatot hozta: «Az alkotmányozó és törvényhozó nemzetgyűlés, tekintettel ama nagyszerű eseményre, hogy X. Pius pápa, ki eddig Colombiának belső békéje és a polgárok közjóléte iránt oly atyai érdeklődéssel viseltetett, ötvenéves áldozári jubileumát ünnepli, mielőtt a jelen év ez utolsó ülészakát bezárná, örömmel csatlakozik a nemzetgyűlés is az egész ünneplő Anyaszentegyházhoz, mely X. Piusban fejét tiszteli, s a maga részéről a római egyház tiszteletreméltó fejének legforróbb szerencsekivánatok között kíván hosszú életet.»

Hirek a Tűzföldről. Patagónia eddig csak pinguineiről volt ismeretes. Sokan nem tudták, hogy ottan példás hitélet van s hogy a Tűzföldön valóban az isteni szeretet tüze lobog a lelkekben. Mostan olvassuk, hogy arrafelé is terjed. az eucharisztikus Jézus világbirodalma; oda is elhatoltak a missziók sok küzdelem és fáradozás árán. Tornyok mutatnak az égre Patagóniában is: 45 templom és kápolna, 2 papnevelő, 48 kollégium, 7 kórház jelöli az Ur Jézus hódításait. A Szalézi-társulat e misszióknak a lelke: 15 pap és 50 hitoktató működik, a kik 115.000 katólikus lélekkel zengenek két világóczeán partján a Mindenhatónak dicséretet.

Oltáregylet Menelik országában. Fényes napkeleten is fölkel az igazság napja, a monstranciában ragyogó isteni Jézus. Csodás világ az az Abesszinia, sok a furcsaság, a mint Keleten mindenütt. A templomok szegényesek, csakis a jóakarát látszik meg rajtuk. Az istenháza négyszög-alakú, lapos tetővel, hossza 10 méter, szélessége 6 méter, van benne egy főoltár és két mellékoltár. A hajó egy rácscsal két részre van vágva, egyik a nőké, másik a férfiaké; mindkét nemnek külön a bejárata. Ablak nincs, azaz hogy van, csak hogy nincs üveg rajta; galambok, tyukok és verebek szabadon tanyázhathatnak. A falak nilusi iszapból lettek összeütve; pad nincsen, a jó nép a földre kuporodik s úgy imádkozik. Padozat nincs, csak a nyirkos föld. Képek, keresztek hiányoznak; az oltáron van egy feszület, s ha jól megy, akkor rezes gyertyatartó; egyébként egy jókora fatuskó, téntásüveg vagy pedig borospalaczk szolgál az oltáron gyertyatartónak, alkalomadtán virágtartónak is. A templomokban csak egy miseruha, nem három, hanem csak egy oltárterítő van, mosásnak nyoma sincs. Sekrestye nincs, minden a templomban hever.

Igy volt ez eddig Abessziniában. De a mióta Menelik hatalommá nőtte ki magát és országának primása lett, az egyházi élet is fejledzeni kezdett. Eddig az európaiaktól vártak mindent, mint afféle kényelmes keleti faj; most azonban öntudatra ébredtek a jó abessziniaiak és azt mondották: segíts magadon, az Isten is megsegít. Az abessziniai hölgyek összeállottak és azt mondották: miért ne alapíthatnánk mi magunknak oltáregyletet, mint azt az európai dámák teszik; Isten dicsőségére mi is megtehetjük. Kapóra jött egy jezsuita páter, a ki már tíz év óta a koptok között élt. Ez segített nekik. Szervezkedtek, rendezték a tagságot s fejénként 20 piaster, körülbelül 5 korona lefizetésére kötelezték magukat. S azóta dolgoznak szorgalmasan az abessziniai asszonyok s 5400 piaster értékű tárgyat osztottak szét nemrégiben. Sok szabályhoz nincsenek kötve, mert náluk nincsenek megszabott egyházi színek; a szivárványnak minden skálájában készíthetnek kopt szertartású egyházi öltönyöket. Így virágzik az Oltáregylet Menelik országában napról-napra szépen, Abessziniának napbarnított asszonyainál. Üdvözljük a lelkes kartársnőket.

Jubileumi Közlöny.

Ezen a czimen óhajtjuk nagybecsű olvasóinknak mindazt tudomására hozni, a mi a szentségi társulatokat és az oltáregyleteket X. Pius pápa ötvenéves áldozópapi jubileuma alkalmából érdekeli. Magunk részéről a leggyorsabban a legpontosabb adatokkal igyekezünk az olvasóközönség rendelkezésére állani, s állandóan összeköttetésben állva a római *Bolletino Giubilare* szerkesztőségével s e révén a nemzetközi jubileumi előkészítő bizottsággal, olvasóinknak kérdéseire készséggel megfelelünk. Az a tudat lelkesít minket, hogy X. Pius aranymiséje eucharistikus ünnep s elsősorban az oltáregyleteknek ünnepe.

A nemzetközi jubileumi bizottság legfőbb védnöke Oreglia di San Stefano ostiai biboros püspök, a bibornok kollégium doyenje. A végrehajtó bizottság elnöke, kinek kezén futnak keresztül az előkészületi mozgalmak összes szálai: Paolo Pericoli, az olasz ifjúsági egyleteknek vezérigazgatója. A nemzetközi bizottság székhelye, Róma, Via Arco della Ciambella No. 19.

Tagságok. Vegyünk részt a nemzetközi bizottság munkájában. Hogy X. Pius pápa aranymiséje ne csak

Róma városának s az olasz primátusnak, hanem az egész világnak ünnepe legyen, a nemzetközi bizottság a saját kebelébe tagokat vesz föl a világ minden részéről. A katolikus globus intelligenciája részt vesz ebben a nagy munkában, de illő is és méltányos, hogy ebben a jubileumi parlamentben az összes nemzetek helyet foglaljanak, és nemzeti fajsúlyuknak megfelelőleg képviselve legyenek. Magyarország oly közel állott mindig a római szentszékhez, hogy most is ki kell vennie a maga részét a jubileumi munkálatokból. Pezsgő katolikus társadalmunk vezető egyéniségei legyenek ott Rómában is és képviseljék az újjáéledett és dolgozni akaró magyar katolikus társadalmat.

Lépjenek be különösen az Oltáregyletek tagjai tömegesen a nemzetközi bizottságba. A tagság kétféle: vannak rendes tagok és közreműködők. A rendes tagok tagsági díj képen *25 lirát*, a közreműködők *10 lirát* fizetnek. Mindkét tagságba tartozók megkapják ingyen a nemzetközi jubileumi bizottságnak hónaponként megjelenő hivatalos közlönyét, mely X. Pius pápa életrajzának, s a jubileum világra szóló mozgalmainak van szentelve. Czime: *Il Giubileo Sacerdotale del Sommo Pontefice Pio X.* Felelős szerkesztője Inaco Pimpinicchi. Azonkívül a rendes tagok nikelből készült jubiláris érmet kapnak X. Pius arczképével, s egyszersmind föl lesznek jogosítva arra, hogy ezen jelvényt az ünnepi audienciákon és nagymisén jelen

lehessenek. Ezen bizottsági tagokat egyházmegyék szerint egy listára vezetik, melyet az audiencia alkalmával Respighi biboros római helynök fog a pápának bemutatni.

A jubileumi pontok a következők:

1. A jubileumi aranymisére, melyet a szentséges atya a katolikus nemzetekért fog följánlani, az Anyaszentegyház hívei Péterfilléreket gyűjtenek.

2. Az ifjúsági egyesületek nemzetközi kongresszust fognak tartani Rómában.

3. Az ifjúsági egyesületek nemzetközi zarándoklatokat vezetnek Rómába X. Pius pápához az ifjúság pártfogójához.

4. A katolikus ifjúság a világ minden részéből gyűjtést rendez egy helyre, a melyet a pápa aranymiséjére fognak följánlani.

5. Az örvendetes jubileumi esemény emlékére a katolikus ifjúság érdekeit szolgáló egyleteket alapítanak.

6. A kivándorlók vallási, erkölcsi és társadalmi érdekét célzó intézményeket kell fellállítani.

7. Az oltáregyletek Rómában a Vatikánban nemzetközi kiállítást rendeznek azon egyházi fölszerelések-ből, a melyet a római pápának följánlanak, a ki azokat az öt világrész szegény misszió-állomásainak fogja küldeni.

A hetedik pont a jubileum fénypontja, mely az egész mozgalomnak eucharistikus jellegét leginkább kidomborítja. Ennek keresztülvitelére egy nemzetközi hölgybizottság van kijelölve, melynek élén Francesca

Massimo hercegnő áll Rómában. Legjobban szervezkedett Németország. A würzburgi katolikus nagygyűlés minden egyházmegyében egy hölgybizottság szervezését tűzte ki célul, mely egy központi bizottságával állandó összeköttetésben van. A Rómába való szállítást a központ bonyolítja le. A szállítás határnapja 1908. május 31. Az összes küldemények vámmentesek, de csakis akkor, ha G. P. (Giubileo papale) jelzéssel ellátva a következő pontos címre küldetnek a vatikán udvarmesterei hivatalába: Monsieur le Commandeur Edmond Puccinelli Maestro di Casa dei Sacri Palazzi apostolici. Róma.

A K. O. E. Budapesten azt tűzte ki céljául, hogy egyöntetű fényes és impozáns tüntetéssel tegyen tanúságot kifelé a hazai oltáregyleteknek szervezett munkájáról, áldozatkészségéről és a magyar iparnak életrevalóságáról, befelé pedig büszkén hirdesse a nemzetnek azt a törhetetlen ragaszkodást, a melylyel Szentséges Atyánk iránt viseltetik minden katolikus magyar. Hiszen, főleg a szentségi társulatok vannak elsősorban arra hivatva, hogy az Oltáriszentségben megerősödve a katolikusok egységét dekumentálják és ez országban előmozdítsák. Az eddigi eredmény is azt mutatja, hogy munkánkat Isten áldása kíséri. A hozzánk beérkezett s napról-napra megújuló kérélmekre több mint ezer névre szóló és számozott gyűjtőívet bocsátottunk ki, s azóta értesüléseink szerint odakünn a vidéken s az országnak minden részén ép oly buzgalommal

folyik a munka, mint idebenn a központban. Legyen ebből egy országos verseny, melyben minden magyar katolikus nő részt vegyen, hogy odakünn a nagy világban, s az Anyaszentegyház központjában és szívében is megismerni tanulják a magyar nő erényeinek legszebb ékességét, a valiasos lelket s a munka szeretetét. A központban már készen állanak a beérkezett tárgyak, s tapasztalva az ország közhangulatát fényes májusi kiállításra van kilátásunk. A vidékről a tárgyak minél előbb, legkésőbb azonban husvét utáncig beküldendők, hogy a kiállítást május első napjaiban meglehessen tartani.

Nemzetközi zenepályázat. Argentína köztársaság a pápai jubileum alkalmából nemzetközi pályázatot hirdetett egy ünnepi himnuszra. A pályázat két részből állott: a költői verseny még 1907. évben lejárt; tudomásunk szerint 150 pályázat érkezett be Rómába a nemzetközi bizottsághoz. A költemény, tekintve a jubileum eucharistikus jellegét a Pange lingua himnusz ütemére és strófarendszerében készült; a pápáról szól, de a személy megnevezése nélkül, úgy hogy azt minden időre lehessen alkalmazni s egyszersmind állandósítani. Itt tehát egy új pápai himnusz születése előtt állunk. A költői pályázat díja 2000 frank volt.

Mostan a nemzetközi bizottság részéről a következők közzétételére kértünk föl: Argentína köztársaság zenepályázatot is hirdet a jubileumi

himnusz megzenésítésére. Mint már említettük a himnusz egy strófája a Pange lingua szerkezetét követi. Egy ilyen strófa zenésítendő meg népies modorban, diatonikus nembcn, tökéletes akkordokkal con la selfima dominante, könnyen énekelhető formában s teljes karra is alkalmazható legyen. A pályadíj 3000 frank s egy díszoklevél, melyet Argentína köztársaság fog kiállítani. A pályázat határideje 1908. április 30. Bővebb fölvilágosítással szolgál az Örökimádás szerkesztősége, mint a K. O. E. jubileumi előkészítő bizottságának hivatalos organuma.

A K. O. E. Jubileumi Előkészítő Bizottsága folyó évi január hó 27-én hétfőn délután 4 órakor ülést tart, a melyen a jubileumnak pontjait tárgyalás alá véve különösen az oltáregyleteket illető 7. pontot fogják hazai viszonyainkra való különös tekintettel körvonalozni, s a pápai jubileumnak nagyszabású megünneplését egészben és részleteiben megbeszélés és határozat tárgyává tenni.

Hova forduljunk? A ki a nemzetközi bizottság rendes vagy közreműködő tagja akar lenni, a fenebb említett tagsági díjat s belépési szándékát küldje be alábbi címre; a leggyorsabban továbbítjuk. A ki gyűjtőíveket akar, vagy bármely más ügyben fölvilágosítást óhajt, forduljon a Jubileumi Előkészítő Bizottsághoz Budapest, IX., Üllői-út 75—77. Örökimádás ház.

Oltáregyesületi ügyek.

A K. O. E. választmányának és terjesztőinek közös gyűlése 1907 decz. 9-én. Ünnepi hangok hozták össze ezen a napon a K. O. E. mindkét tanácskozó testületét a küszöbön álló jubileumi év programjának beható tárgyalására. Ez volt az 1907. évnek egyszersmind utolsó gyűlése is, a melyben az egyesület öntudattal tekinthetett vissza egész évi munkásságára. Midőn az egyesület vezető igazgatója az egyesült tagok előtt kiemelte azt a nemes célt, melyet a tagok oly fáradhatatlan buzgalommal megvalósítani törekszenek, és azt az eredményt, a melyet éveken át elértek, a jelenlevők lelkes éljenei között üdvözölte örgróf Pallavicini Edéné önnagyméltóságát, mint a K. O. E. elnöknőjét, ki ennek az évek óta folyó nagy munkának lelke és megteremtője volt s a kit ez ünnepélyes pillanatban kétszeres örömmel üdvözöl, mert csak néhány óra választja el dicső védszentjének, szent Adelhaidnek ünnepétől. Így hát ez a mai nap az egyesületnek házi ünnepe is, a melyen a jelenlevőknek s mindazoknak jókívánatait tolmácsolja, kik az egyesület országos munkájának áldását s jótéteményét élvezik. Az érdekekben gazdag elnöknő meghatottan mondott a meleg

szavakért köszönetet s az eucharisztikus Jézus áldását kérte a tagok összetartó munkájára.

Ezek után a vezető igazgató előterjesztette a Rómában székelő nemzetközi jubileumi bizottságnak hét pontból álló programját, melyet lapunk jubileumi közlönyében olvashatunk. A pontok beható megbeszélés tárgyává tettek s hivatkozva egyszersmind a külföld példájára, az országos akciónak kiszélesítését határozta el a gyűlés, hogy a vidék is kivegye a maga részét a jubileumi munkálatokból, a mint azt a würzburgi katolikus nagygyűlés a vidéki bizottságok szervezésével oly szerencsésen megoldotta. Ezek nyomán a májusi kiállítás kérdését vetette fel a gyűlés, a melynek minél fényesebben való megtartását indítványozta a vezető igazgató. Igaz, hogy másutt, például a szomszéd birodalom fővárosában, Bécsben, a költségek elkerülése végett nem tartják meg a kiállítást, de azt minálunk a katolicizmus jelen helyzete úgyszólván szükségessé teszi; ünnepélyes hitvallást kell tennünk az Egyház láthatatlan feje előtt, a szentséges Jézus előtt Szentséges atyánk és látható főnk, a római pápa mellett. A magyar katolicizmus erejéről és egységéről teszünk majd tanúságot a magyar társadalom széthuzó elemei közepette. Örömmel készülünk erre a szent tüntetésre s ha netalán szemünkre vetik, hogy pénzünket és fáradságos munkánk eredményét a külföldre küldjük, valljuk meg büszkén, hogy igenis azt teszszük, a kül-

földre adjuk önzetlenül mindezt, mert a külföldön lakik a római pápa. Teszszük pedig ezt édes magyar hazánk érdekében, mely Rómának mindig oly sokat köszönhetett.

A vezető igazgató e szavaira kitört a közlekedés és egyhangulag határozatba ment a májusi kiállításnak a lehető legfényesebb megtartása. A zarándoklatok ügyében az egyesület bevárja a Nagyméltóságú püspöki karnak meghívását. Az egyesület imakönyvbe tehető kis lapocskákat fog terjeszteni, a melyre a hívek följegyezhetik a jubiláns római pápáért felajánlott áldozásaikat. Ez a legszebb lelki ajándék a Szentatyának, legszebb alkalom és legbiztosabb siker a gyakori szent áldozás terjesztésére. A vezető igazgató áttér az Örökimádásnak, az egyesület hivatalos közlönyének ügyére. A nyomdai költségek a lap nyomtatási helyén az utóbbi hónapban 10%-kal emelkedtek. Ez idő szerint a lapot az egyesület a Stephaneumban nyomatja s annak művezetőségét fel fogja szólítani, hogy nyújtson be az egyesületnek egy kidolgozott tervezetet, a melynek alapján egy mérsékelt és állandósítható költségvetést lehessen az egyesület részéről megállapítani. — Ezek után a gyűlés a Szentségimádás Vezérkönyvének elárúsítására tért át s úgy határozott, hogy darabonkint a fűzött példányokat 40 fillérért, a kötött példányokat 60 fillérért fogja az Örökimádás-házban árúsítani. — Majd az esztergomi Oltáregyesület kiállításáról nyilatkozott az gyűlés

az elismerés hangján, a melyről lapunk múlt számában már megemlékeztünk. A Székesfehérvári Oltáregyesület értesítésével foglalkozva rátért a gyűlés azon örvendetes jelenségre, hogy a K. O. E. misszióját a tulajdonképeni Magyarország határain kívül, az okkupált tartományokban is teljesíti, felolvassa többek között azon könnyekig megható levelet, mely a travniki jezsuita misszióknak eddigi siralmas állapotáról nyújt hű képet. A legvégső tárgy néhai Tömöry Károly alapítványi ügye volt. Kiss Aladárné másodelnöknő bejelentette, hogy az elhunyt hagyatékából 1000 koronát a K. O. E. számára ajándékozott olyképen, hogy annak évi kamatai az egyesület céljaira fordíttassanak. Az egyesület mély köszönettel fogadva a nemes adományt, egyszersmind mély fájdalommal fejezte ki az adományozó jótevő halála fölött.

† **Tömöry Károly** cs. és kir. asztalnok, a vaskorona-rend lovagja, életében is az Örökimádás-háznak nagy jótevője volt. Buzgó lelkét, vallásos lelkületét mindenki ismerte; példát adott sokaknak, mint kell a katolikus közügyért áldozni úgy, hogy arról sokan ne is tudjanak, csak a buzgólkodás sikerein épüljenek. Kötelességtudó, munkás ember volt egész életében; mint a Schopper J. G. cégnek senior főnöke, negyven évig viselte ez állását, megőrizve és gyarapítva a vállalat jó hírét s lerakva a zavartalan továbbfejlődés alapjait. Kitartó munka közepette vesztette el szemévilágát, de még akkor is jóté-

konysága sok könnyet törölt le s nem magával, hanem másokkal törődött. Lelki szemei ott látták az Örökimádás-ház magasra törő fehér tornyát, az Oltáriszentséget imádó buzgó tömeget. Lelkében lerajzolódott a jövő képe s boldog volt, ha a templom tornyában megszólaltak a harangok, melyek az ő nevét is viselik s melyek hivogató hangon gyűjtik össze az ájtatos hiveket. A megboldogult szel-leme ott él sokakban, elsősorban hozzátartozóiban, testvéreiben, kik az eucharisztikus eszmének Magyarországon legbuzgóbb apostolai és itt a központban vezető egyéniségei. Az érdemekben gazdag férfiú 1907 november 10-én halt meg 65 éves korában. Érette szólaltak meg az Örökimádás-templom harangjai, midőn 1907 december 12-én d. e. 9 órakor Kánter Károly apát, a K. O. E. vezető-igazgatója az egész egyesület jelenlétében az elhunyt lelkéért engesztelő szent miseáldozatot mutatott be.

Az Örökimádás-zárda 1907 decz. 22-én, vasárnap háziünnepetült. Fogadalomtétel napja volt, melyen a szentmisét és az ünnepi szentbeszédet Nemess Antal dr. prelátus tartotta. Az ünnepség M. Maria de Jerusalem tartományfőnöknő jelenlétében folyt le, a ki egy hónapig tartózkodott a Mária Reparatrix rend egyetlen magyar házában Budapesten. Ez a második vizitáció volt azóta, mióta a rend Magyarországra költözött. Tavaly az általános főnöknő tette látogatását Rómából, a ki valószínűleg az 1908. évben ismételt

meg fog itt fordulni. A tartományfőnöknő hét zárda fölött gyakorol felügyeletet, a mennyiben a budapesti házon kívül egy tartomány kebelébe tartoznak még Brüsszel, Löwen, Namur, Liége, Tournay, Strassburg. A tartományfőnöknő, ki a magyar nemzet loyálisáról oly sokat hallott s arról az imént személyesen is meggyőződött, a karácsonyi ünnepeket is magyar körben töltötte. Szép ünnepély volt a karácsonyi három éjjeli mise, a melyen IX. Pius pápától a Reparatrix-apácáknak adott privilégium alapján a világi hivek is járulhattak a szent áldozáshoz. Az ünnepek után a tartományfőnöknő visszatért székhelyére Brüsszelbe. ✕

Jézus nevenapja az Örökimádás-ház engesztelő ünnepe. Évenként kilencz napi ájtatossággal tartja ezt meg az egyesület, engesztelésül azon sok bánalomért, mely az eucharisztikus Jézust napjainkban éri. Az idén Várady Árpád czimzetes püspök nyitotta meg ünnepélyes Veni Sancte-val az ünnepélyt a budapesti Canisianum és a kegyesrendi Calasantinum tagjainak fényes segédlete mellett. Az Oltár-egyletet Glattfelder Gyula dr. igazgató képviselte. A novéna alatt Kánter Károly apát, vezető igazgató tartotta a délutáni ájtatosságokat, a melyek alatt Hévei Gyula hitoktató tartott szentbeszédet. ✕

Lelkigyakorlatok ez évben is meg fognak tartatni az Örökimádás-házban márczius hó elején. A lelkigyakorlatokat P. Riesz Ferencz jézustársasági atya fogja végezni. Bővebb fővilágosítással még szolgálunk.

Reviczky Aladár könyve a gyakori szent áldozásról a művelt közönség számára a napokban jelenik meg a K. O. E. bizományában Budapest, IX., Üllői-út 75. Előre is fölhívjuk ezen kitűnő és hézagpótló munkára az olvasóközönség figyelmét!

IRODALOM.

Jézusom örömöm. Jó gyermekek imádságos és énekes könyve. Szerkesztette Vargha Damján dr. Székesfehérvárott 1906.

Ha eucharistikusgyermekeket akarnak nevelni, adják kezükbe ezt az imakönyvet. Így hallottam ezt közéletünknek egyik kiváló ismerőjétől, ki maga is jó barátja az ifjúságnak és buzgó terjesztője a gyakori szent áldozásnak. Kezembe vettem a könyvet; első lapján egy kedves kép ötlött szemembe. Kis kápolnában oltár, az oltáron egy angyalarcú gyermek, a ki ott kopogtat az oltárszekrény ajtaján s oly bizalmasan hívogatja a kis Jézuskát. Meglepő kép: az oltárterítőn heverésző gyermek, a ki együttérez az isteni kiseddel, s elpanaszolja néki minden baját; hiába a szeretet találékony, hamar megtalálta az utat, a segítséget. Egy költemény elmondja nekünk a kis történetet, a mely egy nevelőintézet falai között játszódott le. Mi

is közöltünk lapunknak más helyén. A könyvet Prohászka Ottokár dr. székesfehérvári püspök hagyta jóvá, ily szavakkal bocsátva utnak azt: Szívből kívánom, hogy a kedves ifjúság e könyv révén Jézusában örömét lelje. Megleli ha áhítattal forgatja.

Különös nagy gonddal állította össze a szerző a szent misére, a szent áldozásra, és az Oltáriszentség látogatására vonatkozó oktatást. Lelkére köti az ifjúságnak a naponkinti szentmisehallgatást. Elétárja a valóságot; a szent mise nagy értékét. «Minden jó cselekedet együttvéve nem ér föl egyetlen szentmisével; mert azok emberi cselekedetek, a szentmise pedig isteni mű.» A boldog arsi plébános eme szavaival oltja be a fiatal szivekbe a nagy áldozat szeretetét; hiszen az átváltozás után úgy van ott Jézus, mint a mennyországban. Bemutatja a szentmise egyes részeit s egy párhuzamos táblában összehasonlítja azokat Urunk kínszenvedésének eseményeivel. Egészen megújul a gyermek előtt a Golgotha, az isteni szeretet nagy művének örök emléke. Az áldozásra való oktatás Beining «Das gute communionkind» című műve nyomán készült. A szerző különös gondot fordított arra, hogy az áldozási ájtatosságokhoz oly imákat csatoljon, a melyekhez bucsú van csatolva. Megtaláljuk a mindennapi szent áldozás elterjedéseért mondandó imát is, melyre X. Pius pápa 300 napi bucsút engedélyezett. Majd egy külön fejezet az Oltáriszentség látogatására buzdítja a gyermekeket.

«Ügy-e bár kedves gyermekem, így oktatja a kis gyermekeket, a kit szeretünk, azt gyakran szoktuk meglátogatni s vele szívesen beszélgetünk. Lásd, gyermekem, az Üdvözítő a legméltóságosabb Oltáriszentségben szüntelen jelen van, közöttünk lakik, mint atya gyermekei között, mint tanító tanítványai között, mint főpap az ő népe, mint jóbarát barátai között. Mert gyönyörűsége az emberek fiai között lakni, ezt ő maga mondta.

Azért egyúttal nagy öröme szolgál, ha Őt a templomban mennél gyakrabban meglátogatod. Ha a te Jézusodat igazán szereted, nem is fogsz késlekedni s ezen kívánságát teljesíted. Ha lehetséges, végezz naponként látogatást az Oltáriszentségben jelenlévő Üdvözítőnél abban az időben, a mely neked legalkalmasabb. Maradj ott egy negyedóraig. Ilyenkor mondhatod a következő imádságokat, de végezhetesz más imákat is e kis könyvből pld. Jézus szent Szívéről, Szűz Máriáról, vagy magyar Szentekről.»

E buzdítás után következnek a szentséglátogatási imák, közöttük az «Aldott legyen az Isten» kezdetű dicsérő és engesztelő imádság is, a melyet VII. Pius pápa 1800. július 23-án egy évi búcsúval látott el. Az Oltáriszentség legszebb himnuszának a Tantum ergo-nak verses magyar fordítását is megtaláljuk, a mi közelebb hozza az ifjú lélekhez a hatalmas érzést, mely az angyali doktor ezen himnuszának ütemeiben lüktet. Jól megválogatott miseénekek után

a mise második felére az Oltáriszentséget magasztaló énekeket közli szám szerint huszat. A latin miseénekeket és a ministrálás formáját magyar fonetikával közli, s így minden tekintetben jóra való kézikönyvet nyújt a katolikus ifjúságnak, melynek eucharistikus nevelése a jubiláris X. Pius pápának legfőbb gondja volt trónralépésétől kezdve mind a mai napig.

Szerkesztői üzenetek.

Boldog újévet kívánunk lapunk olvasóinak.

Reviczky Aladár, Volosca. Ez uton is hálás köszönet a cikkekért. Egyelőre a következő czimekkel szolgálunk:

Katholikus Magyarország. Szerkeszti Szentessy Alfonz Budapest, III., Nádor-utca 1—3. VI. évf. előfizetés 6 korona. Atheneum.

A szent család. Szerk. P. Soós István O. C. Budapest, VI., Huba-utca 12. XIX. évf. Előfizetés 2 kor. Stephaneum nyomda.

Kath. Hitterjesztés Lapjai. XXVII. évf. Szerk. dr. Tóth Lajos Berettyó-Újfalu. Előfizetés 6 korona.

Mária kongregáció. Szerk. Bús Jakab S. J. Budapest, VIII., Mária-utca 25. Előfizetés 2 korona.

Zászlónk. Szerk. Izsóf Alajos Budapest, VII., Damjanich-utca 50. VI. évf. Előfizetés 2 korona. Stephaneum.

Nagvasszonyunk. IV. évf. Szerkeszti Mladoniczky Ignác, dr. Nitsch Árpád János Győr, Püspökvár. Előfizetés 4 korona.

Szent Alajos Társulat Havi Értesítője IV. évf. Szerk. Fischer Ágoston Budapest. III., Ó-Buda Bécs-út 163. Előfizetés 48 fillér. Unio könyvnyomda r. t. Ungvár.

Kalazantinum XIV. évf. Szerk. dr. Hám Antal Kolozsvár, kegyesrendiek. Előfizetés 4 korona.

Páduai szent Antal Lapja. X. évf. Buday Aladár, VIII., Főherczeg Sándor-utca 36. Előfizetés 4 kor. Pázmáneum nyomda.

Jézus szent gyermekése művének évkönyve. XXIX. évf. Magyarországi kiadás. Esztergom Buzárovits G.

Órangyal. Szerk. Kárpáli Endre Győi. XXIII. évf. Előfizetés 2 korona.

L. Furjakovich, Ruma. Szerémmegye. Tartalomjegyzékkel jelenleg nem szolgálhatunk, lapunk programját legközelebb részletesen körvonalozzuk.

Keresztényszocialista, Baranyalőcs. Az igazság ez: Erzsébet királyné szobra ott fog állani az Örökimádás-templom előcsarnokában, korántsem azért, hogy előtte «imádkozzunk», hanem azért, hogy a templomba menők róla megemlékezzenek. E szobor a templom bejáratánál inteni fogja a lovagias magyart, hogy sohase feledje el Erzsébetet, s odabenn a templomban az Oltáriszentség előtt imádkozzék egy miatyánkot azért a felséges asszonyért, aki hazánkat mindvégig szerette s a dolgos népnek hű barátja volt. A többi a Nap szenzációja. Nem érezte ki mindjárt, hogy a térdeplő apáca s a szobor előtt vörösén lobogó örökmécs — szociáldemokrata humbug?

F. M. Vác. Szívesen állunk rendelkezésére. Mi mindenkinek segédkezet nyújtunk.

G. B. Szabadka. Igaza van. Hiszen egy talajon járunk: az igaz forma a szövetkezés. Jól mondja: eucharisticus népszövetség.

Nádai Kálmán Selmezbánya. Boldog újévet. Cikket várunk. Mi hír a kongregációban?

Oltáregyleti tag. Budapest. 1. Nagyon fogunk örülni, ha a csipkeiparról s az

ujabb mozgalmakról közleményt küld be. A hazai iparnak s a tulipánmozgalomnak támogatása nemcsak hazafias, de elsősorban is vallási, erkölcsi és társadalmi kötelessége az Oltáregyletnek. Biztos forrásból értesültünk, hogy Prohászka Ottokár dr. székesfehérvári püspök is egyházmegyei körlevélben fogja felhívni a papságot s a hívőközöniséget a magyar egyházi ipar, s a hazai termékek támogatására. 2. A lap Rélay kiadásában jelenik meg, czime Egyházi műipar. Az Iparvédelem című lap IV. évfolyamába lépett. Szerkesztőség VIII., József-körút 8.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai.

Ujhelyi Krisztina Nagyoroszi, Urbán Anna Bussat, Urbán Francziska, Vincze Rozália Jászapáti, Volny Anna Bpest, Zakariás Jánosné, Antdov Anna, Abraham Róza Alaksa, Skoda Anna Bozók, Andrekovich Teréz, Barát Mária Vámosmikola, Battla Anna Pöstyén, Borka József Pécska, Benkő József Derecske, Bagdal Ilona, Csikos Katalin Tamásfalva, Deak Rozália Bpest, Fejes Antónia, Horvát Erzsébet Mátraderecske, Huber Mária Bpest, Hetner Erzsébet Vámosmikola, Kovács Bertalanné Vác, Kabanek Károlyné, Orosz Mária Bpest, Lukács Mária Tornaszentandrás, Lőrincz János Vámosmikola, Machál Jánosné Bpest, Malics Róza, Megyeri Rozália, Nagypál István Tamásfalva, Nováki Mariska Recsk, Ondrasik Kuszi Erzsébet Pöstyén, Oláh András Tamásfalva, Posta Sarolta Bpest, Pap Erzsébet Hevesaranyos, Papttyuk Elekné Láposbánya, Promel Etel, Rák Katalin, Líz Mária Vámosmikola, Szecske Kőházy Borbála, Bocs, Sziver Béla, özv. Malmarits Jánosné, Szegedi Teréz Bpest, Somer Antalné Salgótarján.

Szerkesztő: Makay Lajos.